సినిమా సన్నాహం

[కథానిక]

శ్రీమతి
వారణాసి మహాలక్ష్మి

౧

"కమలా !"

"వస్తున్నా !" అంటూ కమల మేడమీదనుంచి రింగురింగున వచ్చి తలుపు తీసి "ఏమండీ, హెహెహె, కుర్చీ వదిలి పెట్టిందా అప్పుడే ఇవ్వాళ? ఆశ్చర్యం!" అన్నది.

"ఇంటివద్దర కూచుండేదానికి నీ కేం తెలుస్తుంది? పి. డబ్ల్యూ. డి. ఉద్యోగమంటే ఎంతచేసినా తరగదు పని" అన్నాను.

"ఎబ్బే, మీరే చేసేది మహా, ఈ ఉద్యోగం! మా అన్నయ్యలూ వాళ్లూ ఇంతమాత్రము వుద్యోగాలు ఏమన్నా చేశారు గనకనా !"

"మీ అన్నయ్య. దేముండీ, కోర్టుకు వచ్చే పార్టీల దగ్గిర మామూళ్లకు బల్ల కింద చేయిజాపడ మనుకున్నావా ఇది? పి. డబ్ల్యూ. డి. పని, ఏమనుకున్నావో?"

"ఓహో, మీరు బల్లపైనే చెయ్యి చాస్తారేం? అదా భేదం? – అయితే ఇవ్వాళ మిమ్మును ఆ ఆఫీసు బల్లా కుర్చీ ఎట్లా వదిలిపెట్టిన య్యాండీ అప్పుడే? ఏమన్నా ఒక్క రోజన్నా సరదాగా గడుపుదామంటే తొందరగా రారు !"

"పోనీ, ఇవ్వాళ వచ్చాగా, ఏంచేదాము ఇవ్వాళ ?"

"చెప్పేదీ ? సినీమాకు వెళదామండీ."

నేను మాట్లాడలేదు.

"ఒక్క సరదా అన్నా లేదు; ఈ విపరీత మెక్కడా ఎరగము! కాపరానికి వచ్చి ఐదేళ్లయింది. ఎప్పుడూ కాస్త ముచ్చటగా సినీమా అన్నా, నాటకమన్నా మొహం ముడుచుకుంటారు..."

"మనఇంట్లోనే సినీమా, నాటకం చూస్తూంటే థియేటరుకుపోయి వేరే చూడడ మెందుకు ?" అన్నాను.

కమల ముక్కులోకి ముసలివాడు దిగటం ప్రారంభించాడు. నాకు ఈ తెలుగునాటకాలూ, టాకీలూ అంటే విసుగు. ఒకదానికీ తీరా కూచోలేను. ఇవ్వాళ సినీమాకు తీసుకువెళ్లనంటే, వంటకూడా నేనే చేసుకోవలసి వచ్చేట్టున్నది. వ్యవహారం ముదిరిపోయింది. సినీమాకు వెళదామంటూనే ఒకనాటక మాడి అదే రానరేట్లు చేదామని నిశ్చయించాను.

"కమలా..."

మాటలేదు.

"పసిపిల్లల్లే అట్లా ఏడుస్తావేం ?"

మాటలేదు. ఏడుపు ఎక్కువైపోయింది.

"మంచిపిల్లవు కాదూ, చెప్పేది విను మరి !"

"ఎట్లా జన్మఎత్తారో కాని, ఒకనాడన్నా అచ్చటా ముచ్చటా అంటూ లేదు."

"పిచ్చిపిల్లా, అదికాదు. నే నివ్వాళ ఎందుకు తొందరగా వచ్చానో తెలుసా !"

"కనపడ్డంలా ?" వెక్కి వెక్కి ఏడవ సాగింది కమల.

"అసలు ఇవ్వాళ నిన్ను సినీమాకు తీసుకువెళదామనే పనిఅంతా కట్టిపెట్టి తొందరగా ఇంటికివస్తే, అంతమాత్రము తెలుసుకోలేవేం ?"

కమలఏడుపు కాస్త తగ్గింది. తలఎత్తి నావేపు చూచి, "నిజంగా?" అన్నది.

"నిన్ను ఉడికించటానికి అన్నది నిజం పట్టించుకుని సినీమాతారవలె ఏడ్చావే!"

కమల నవ్వుతూ వచ్చి నా చెంపమీద దెబ్బ వేసింది. "నా చెంపలువేస్తే వేశావు కాని కాస్త కాఫీ ఇచ్చి త్వరగా వంట చేస్తావా?"

కమల పరిగెత్తుకుంటూ ఇంట్లోకి పోయి ఫ్లాస్కులోనుంచి కాఫీ కప్పులో పోసి ఇచ్చింది. కాఫీ తాగి సిగరెట్టు వెలిగించి పేపరు చదువుకుంటూ పడకకుర్చీలో ఆలోచనలు ప్రారంభించాను.

౨

కొంతసేపయింది. సిగిరెట్టుపొగతో పాటు నా మనస్సు ఆకాశంలో ఎక్కడికో పోయినందువల్ల ఎంతసేపయిందో తెలియలేదు. పోయేపోయే రైలుబండికి అకస్మాత్తుగా బ్రేకుపడ్డట్టు ఇంట్లో కమలకేకలు విని ఉలిక్కిపడ్డాను.

"వంటయి గంటసేపయింది. ఎన్ని కేకలు వేసినా పలకరేం?—భోజనానికి లేవండి, సినీమాకు వెళ్లడం ఎగవేయడానికి ఎత్తు ఆలోచిస్తున్నారా? త్వరగా లేచి రండి........"

ఆలోచనలు కట్టిపెట్టి భోజనానికి లేచాను. భోంచేస్తూ "అబ్బాయి ఏడీ? ఇవ్వాళ వాడి సందడే లేదే!" అన్నాను.

"మీది మరీ విచిత్రమండీ! ఇందాకటినుంచీ ఏడ్చి ఏడ్చి ఇప్పుడేగా నిద్రపోయినాడు! వాడిగోల ఇంధాకటినుంచీ వినపడకనులా?

"ఎబ్బే!—అట్లాగా—హహహ—అప్పుడే నిద్రపోయినాడా? మీ—" అన్నాను.

"మీ పోలికలు వచ్చాయంటే బతకట మెట్లా మరి? రాత్రింబగళ్లూ నిద్దే ఉండదాయె! మాతమ్ముళ్ల పోలిక కాస్త వచ్చింది కాబట్టే బతికి పోతున్నాను" అన్నది కమల.

"నేనుమాత్రము ఏమన్నాను? మేలుకున్నంతసేపూ ఏడుపు, నిద్రవస్తే కుంభకర్ణునినిద్ర— మీవాళ్ల పోలికే!"

కమలకు ముఖం ఎఱ్ఱబడ్డది. నా మంత్రము పారుతున్నదని సంతోషించాను.

"ఇదుగో, మా తమ్ముళ్లను అన్నారంటే బాగుండదు. మీ చెల్లెలల్లే జగఝ్ఝంకాళి నైతే తెలిసేది!"

"అదుగో, మా చెల్లెళ్ల సంగతి ఎందుకు ఎత్తాలి నీవు? మీతమ్ముళ్లంటే చక్కని చుక్కలారాయెను!"

"మాతమ్ముళ్ల సంగతి ఎందుకంటా మీకు? వాళ్లను ఆడిపోయక పోతే మీకు అన్నము అరగను కాబోలు! కాస్త వాళ్లు నల్లనివాళ్లయితే, కుంభకర్ణుడల్లే ఉన్నారనవలెనా? మీ పెద్ద అన్నయ్య హిరణ్యాక్షుడల్లే ఉండడూ? మీ రెండో అన్నయ్య—"

"అదుగో, మావాళ్ల సంగతి ఎత్తితే మర్యాద దక్కదు!"

"అయితే, మావాళ్లేనా ఏమిటి, మీ కంత లోకువగా ఉన్నది! వాళ్ల దారిన వాళ్లు పొట్ట పోసుకుంటూ ఉంటే! మీరేమన్నా వాళ్లకు పోశారా, పెట్టారా? మాతమ్ముళ్ల నంటే నే ఊరుకోను!"

"మీతమ్ముళ్ల సంగతి నువ్వే ఎత్తావు! అబ్బాయికి మీ తమ్ముళ్ల పోలికలే రానియ్య మన్నావు. వాళ్ల తెలివితేటలూ, పరీక్షలలో రెండేసి దండయాత్రలూ, ఉద్యోగంలో పైవాడిచేత రోజూ చీవాట్లూ—"

"ఏదో పోట్లాట పెట్టుకోవాలని ఉన్నట్లుందే! సినీమాకు తీసుకుపోవడము అంత ఇష్టము లేకపోతే ఆమాట చెప్పరాదూ, ఈ పోట్లాట పోట్లాడకపోతే!" కమలసంగీతము ఆరున్నొక్కరాగము ప్రారంభించింది.

"గిల్లి ఏడ్చేవాళ్లతో బతికే దెట్లా చెప్పు నువ్వే" అన్నాను.

ఎట్లాగో భోజనా లయినవి.

3

యథాప్రకారము సిగిరెట్టు పీలుస్తూ ఆలోచిస్తూ పడకకుర్చీలో కూచున్నాను. లోపలనుంచి కమల గొంతు వినపడ్డది.

"ఏమండీ, ఇట్లా ఒకసారి వస్తారూ?"

"ఎందుకు?"

"ఒక్కసారి రండి, టైమై పోతున్నది."

"ఆఫీసు ఇవ్వాళిటికి లేదు, దేనికంతతొందర! బద్ధకంగా ఉన్నది, నీవే ఇట్లా రద్దూ!"

రుసరుసలాడుతూ కమల వచ్చింది. "ఇంట్లోకి రమ్మంటే, వస్తే అరిగిపోతారా?" అన్నది.

"నాతో ఇవ్వాళ పోట్లాడ తలుచుకున్నావా ఏమిటి?" అన్నాను.

"ఏమి చీర కట్టుకోను?" అని అడిగింది.

"చీర సింగారించడ మెందుకు? ఇంత పొద్దుపోయిన తర్వాత ఎవరింటికి పేరంటానికి వెళతావు?"

"మరీ సోద్యమండీ మీది! సినీమాకు వెళ్లుదామంటిరే, సున్న చుట్టారా ఏమిటి?"

"ఓహో, మరిచిపోయినాను!"

"అంత ఇష్టము లేకపోతే బలవంతము లేదు లెండి!" కమల సాధింపు సాగించింది.

"నేనేం అన్నమాట తప్పేవాణ్ణి కాదే మీ వాళ్ల......"

నామాట పూర్తి కాలేదు. కమల నామీద పోట్లాటకు లేగింది. అతిశాంతంగా ఊరుకున్నాను. సమయం చూచాను. సమయం కనిపెట్టి—

"చీర కట్టుకోటానికి నా సలహా ఎందుకు? నేనెన్ని చెప్పినా మీ అమ్మవాళ్లు పెట్టిన చీర కట్టుకునేదానికి నన్ను సలహాకూడా అడగడం ఎందుకు?"

"ఏమి పెడసరమండీ! మీరు తెచ్చే చీరలు ముష్టివైతే, మా అమ్మవాళ్లు పెట్టేవి వీరముష్టి చీరలాయె—ఆ వీరముష్టి చీరలు కట్టుకుంటే మీకళ్లు చల్లగా ఉంటాయా?" అన్నది.

నేను పకపక నవ్వి, "ఓహో, ఇదంతా సరసం కాబోలు!" అన్నాను.

కమలకు పట్టలేని కోపం వచ్చింది.

"మాకు సరసాలెట్లా తెలుస్తవి! మీరంటే ఎప్పుడూ పడకకుర్చీలో కూచుని భావకవిత్వం చెప్పేవాళ్లల్లే సిగిరెట్టు కాల్చుకుంటూ ఉంటారాయెను!"

"ఇవ్వాళ ఏవో పద్యాలు ఆలోచిస్తున్నా కమలా!"

"అయితే ఇవ్వాళ మనము సినీమాకు వెళ్లినట్లే!"

"నీ చీర సింగార మయ్యేలోపల మహాభారతం రాయవచ్చు. టైమై పోయేలోపల అవుతుందా?"

కమల ఇంట్లోకి వెళ్లింది. చీరలు విప్పడం, మడత పెట్టడం, అలమర తెరవడం, మూయడం, పెట్టెలు కింద పెట్టడం, తెరవడం, మూయడం—చప్పుడు లోపలినుంచి వినిపిస్తున్నది. కొంతసేపు గడిచింది. చీరల అడావిడి నిరంతరంగా సాగుతున్నది. ఇదే సమయ మనుకున్నాను.

"కమలా, కమలా!" అని అడావిడిగా పిలిచాను.

లోపలినుంచి జవాబు లేదు.

"కమలా, ఇంకా కాలా? టైమైపోయినట్లున్నది. ఇక మన మివ్వాళ సినీమాకి వెళ్లినట్లే! ఈ పాటికి రెండు రీల్సు ఐపోయి ఉంటవి!"

"ఇప్పుడే కాదుటండీ నేను లోపలికి వెళ్లింది! ఇంతకూ ఏదో వంక పెట్టి సినీమాకు రాకుండా ఎగవేతా మనుకున్నట్టున్నారే!" అంటూ సింగారం పూర్తిచేసి కమల బయటికి వచ్చింది.

నేను పకపక నవ్వాను.

"ఎందుకండీ నవ్వుతారు?" అన్నది కమల. నేను కొంచెముసేపు ఎగాదిగా చూచి "చెబితే పోట్లాడనంటే చెబుతాను" అన్నాను.

"చెప్పండురూ !"

"ఏమీ లేదు. నీవు ఈచీర కట్టుకుంటే అచ్చం గా మీనాన్న ఆఫీసుకు పోతుంటే డ్రస్సువేసినట్లు గానే ఉన్నావు. పోలికలు తప్పవు!"

"ఇవ్వాళ లేదో మావాళ్లను సందు చిక్కనివ్వ వద్దు అని నాకు రోషము తెప్పించి నేను సినీమాకు రానసేటట్లు చేదామని ఆలోచించినట్లున్నారే! ఎన్ను న్నా అనండి. నాకు ఇక కోపము రాదు. బయలు దేరండి!"

"పిల్లవాడు ఏడుస్తున్నట్లున్నాడే!" అన్నాను.

"పిల్లవాడు చక్కగా నిద్రపోతున్నాడు." అన్నది కమల.

నాప్లానంతా ఒక్కసారి సున్నచుట్టింది. నా కేమీ తోచలేదు. వాకిటి తలుపు నెట్టిన చప్పు డయింది. మిత్రుడు రామమూర్తి ప్రత్యక్షమయినాడు. నాలుగుమాటలతో అతన్ని నేను టైమడిగితే పదిగంట లైందని చెప్పి నన్ను రక్షించమని ఇంగ్లీషులో అతనికి చెప్పాను.

"మీ రిద్దరూ ఇవ్వాళ సినీమాకు ప్రయాణమై నట్లున్నారే" అన్నాడు రామమూర్తి.

"అవునుకాని ఇప్పుడు టైమెంతయింది రామ మూర్తీ?" అన్నాను.

"ఇప్పుడా? ఎంత... పదిగంట లయింది" అన్నాడు.

"చూచావా కమలా, నేను ఎంత తొందర చేసినా చీరల సెలెక్షనులో టైమంతా అయిపోయింది: ఏంచేతాము?"

కమల నివ్వెరపోయింది. "ఇప్పుడే కాదండీ ఎనిమిది కొట్టింది! మీరు పొరపాటు చూడలేదుగదా! మళ్లీ ఒకసారి గడియారం చూడండి!" అన్నది కమల రామమూర్తితో.

రామమూర్తి చిరునవ్వునవ్వి "పొరపాటు లేదండీ! తాను టైము అడిగితే పదిగంట లయిందన మన్నాడు అతను. గనక పదయింది అన్నాను. మీ రడ గండి, ఎంతయిందని చెప్పమంటే అంతని చెప్తా తాను" అన్నాడు.

"అయితే టైముందా రెండో ఆటకు?" అని అడిగింది కమల.

"లేకేం? ఇంకా గట్టిగా మువ్వావుగంట వ్యవధి ఉన్నది. ఇంట్లో మా ఆవిడ చీర కట్టడం ఇంకా కాలా. ఇంతలో మీరు ఉభయులూకూడా వస్తారేమో పిలుద్దామని వచ్చాను" అన్నాడు.

నా ప్లాను సున్నచుట్టింది.

"ఏమిరా ఎప్పుడూ సినీమాకు వెళ్లనివాడవు నీవుకూడా బయలుదేరినావే ఇవ్వాళ?" అని అడిగి నాను.

"భలేవాడివే! ఇవ్వాళ సినీమా ఏమిటో కూడా ఎరగవా ఏమిటి? మన శాస్త్రి రాసిన కవిప్రియ!"

"నిజంగా! అచ్చా హం జాయంగే! —అది తప్పక చూడవలసిందే!"

"పొరపాటండీ! నాకు ఈసంగతి ముందుగా తెలుస్తే మన ఇంట్లో ఈ నాటకమంతా ఆడేవారు కాదు కాబోలు! చెప్పకపోవడం నాదే పొరపాటు!" అన్నది కమల.

"కుంభకర్ణుడేడీ?—"

"అట్లా అనవాకండీ, దృష్టి చేటు!–నేను కొత్త చీర కట్టుకున్నాగాని, మీరే కాస్త వాణ్ణి ఎత్తుకుం టారా?" అన్నది కమల.

"ఎవరి కోసము!" అంటూ పిల్లవాణ్ణి బుజాన వేసుకొని బయలుదేరినాను.